

GALERIA

73

Comença Dansa València amb l'estrena de 'Fènix'

Núria Cadenas

La companyia de Vicente Sáez serà l'encarregada d'obrir el festival el pròxim dia 13 de febrer.

OPINIO

11

Les peculiars eleccions...

Miquel Payeras

13

Estapé respon

Fabià Estapé i Toni Canís

Amèrica, 2 – Europa, 0

Albert Closas

15

Kastelló

Josep Porcar

16

Anècdotes de cabussos

Martí Domínguez

17

Discriminat per cantar

Lluís Gendrau

18

Mayor Oreja fa trampes

Xavier Vinader

Més setmanes d'intriga

Llibert Ferrí

Àustria no és fàcil

Ramon Barnils

19

Els pecats florentins...

Francesc Bayarri

El somriure d'Aitana

Pere Martí

82

Gràcies, herr Kohl

Joan Francesc Mira

EDITORIAL

Efecte Piqué, defecte PP

Fa pocs dies, durant una conversa informal, un destacat militant del Partit Popular valencià preguntava a un grup de periodistes de Barcelona què opinaven del PP català. La pregunta denotava la preocupació de la gent del PP per descobrir les causes del seu sostre electoral a Catalunya, molt més baix que a la resta de l'estat espanyol i simbolitzat pel cas de la circumscripció de Girona, on, fins ara, mai no han obtingut representació a les Corts espanyoles. No és un fenomen nou, sinó històric. Des de la restauració de la democràcia a l'estat espanyol, el 1977, els partits d'obediència estatal han topar amb la realitat política i social del Principat de Catalunya, que ha optat sempre per les forces polítiques catalanes i de progrés. Fins i tot l'actual PSC, integrat en el PSOE, té l'origen en la fusió de l'antic PSC, catalanista,

amb la federació catalana del PSOE, un factor definitiu que el diferencia de les successives organitzacions catalanes dels partits espanyols de dretes, com AP, UCD o l'actual PP. Ara, sense gaire convicció, el PP intenta trencar el malefici amb receptes antigues: el tradicional desembarcament pre-electoral d'alts càrrecs governamentals a Catalunya i un cartell encapçalat per Josep Piqué (fa quatre anys va ser Trias de Bes). Però per més esforços que faça continuarà trobant el mercat ocupat, des del centre-dreta al centre-esquerra, per Convergència i Unió i el Partit dels Socialistes. Probablement conservarà els seus clients habituals que són insuficients per a guanyar eleccions a Catalunya. Les últimes confrontacions electorals han demostrat que és molt difícil que millore els resultats.

La pretensió d'esgarrapar vots a l'espai de CiU és inútil si el PP no adopta decisions més valentes: acostar-s'hi més o allunyar-se'n definitivament. Totes dues molt arriscades des del punt de vista dels interessos d'Aznar. Amb la primera pot perdre els vots incondicionals de l'espanyolisme de dretes, sense cap garantia de guanyar-ne més, perquè els efectes del fitxatge cosmètic de Piqué són limitats. CiU mateix s'encarrega de limitar-los, posant al davant de la candidatura persones de perfil moderat

com Xavier Trias o Heribert Padrol. La segona opció, potser més fàcil, seria l'aposta per Vidal-Quadras, una aposta per la crispació que seria rendible en vots a curt termini però que la societat no perdonaria i estaria destinada al fracàs. Per tant, per comoditat i perquè facilita l'entesa postelectoral amb CiU, l'actual proposta electoral del

“La pretensió d'esgarrapar vots a l'espai de CiU és inútil si el PP no adopta decisions més valentes: acostar-s'hi més o allunyar-se'n definitivament.”

PP català és la més viable, però significa renunciar a fites més ambicioses i desgasta la militància del partit, que sap que mai alçarà cap.

La situació al País Valencià és molt diferent. Actualment el PP hi ocupa l'espai de dreta i el de centre amb comoditat. Per això Zaplana va esforçar-se a esborrar del mapa Unió Valenciana, per evitar que en el futur poguera representar un paper similar al de CiU a Catalunya. De moment, el Bloc no l'amenaça, però a mitjà termini les coses podrien canviar. Davant d'aquesta possibilitat, el pragmatisme mercantil del president de la Generalitat Valenciana li ha fet afirmar sense manies que el PP del País Valencià vol representar el “nacionalisme moderat”, un disbarat tant o més alt que els gratacels de Benidorm. Però el maquillatge electoral també deu tenir el seu sostre. ■